

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 5Sp/2/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1016200570
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 02. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Blanka Malichová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1016200570.5

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave, v konaní pred sudkyňou, JUDr. Blankou Malichovou, v právnej veci navrhovateľa: Minister spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie 13, Bratislava, proti odporkyni: Slovenská komora exekútorov - Disciplinárna komisia, Disciplinárny senát č. 9, so sídlom Šustekova 49, Bratislava, za účasti L. L. S., súdnej exekútorky, Exekútorový úrad so sídlom Kpt. Nálepku 22, 071 01 Michalovce, o opravnom prostriedku navrhovateľa zo dňa 01.04.2016, podanom proti rozhodnutiu odporkyne sp. zn. DK 10/2015 zo dňa 07.03.2016 takto

rozhodol:

- I. Žalobu o d m i e t a.
- II. Žiaden z účastníkov n e m á právo na náhradu trov konania.

odôvodnenie:

1. Podaním doručeným krajskému súdu v Bratislave dňa 01.04.2016, sa minister spravodlivosti odvolal proti rozhodnutiu Disciplinárneho senátu č. 9, Disciplinárnej komisie Slovenskej komory exekútorov, sp. zn. DK 10/2015 zo dňa 07.03.2016, ktorým rozhodol, že disciplinárne obvinená exekútorka, L. L. S., so sídlom exekútorského úradu v Michalovciach, sa nedopustila závažného disciplinárneho previnenia, v zmysle ust. § 220 ods. 2 exekučného poriadku tým, že v exekučnom konaní EX 10/2007 bezdôvodne nekonala, čím mala porušiť ust. § 48 ods. 2 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s ust. §§ 13 a 46 Exekučného poriadku, pretože svojimi procesnými úkonmi v exekučných konaniach plne rešpektovala zásadu priority, hospodárnosti a efektivity exekučného konania a preto nie je vinná a disciplinárne opatrenie sa jej neuložil.

2. Disciplinárny senát svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že disciplinárne obvinená exekútorka vykonávala dožiadania, zisťovala majetkové pomery a prípadné kontakty na povinných, za účelom komunikácie s nimi a efektívneho vymáhania pohľadávky. Svoje zákonné povinnosti vykonávala s odbornou starostlivosťou a primeraným časovým odstupom úkony, ktoré v danom štádiu exekučných konaní mohla a mala urobiť. Žiadne ustanovenie Exekučného poriadku neustanovuje prípadnú povinnosť, s akým časovým odstupom má exekútor vykonávať lustráciu majetkových pomerov povinného, príp. doručovať rozhodnutia niekoľkokrát povinným neprevzaté. Táto povinnosť exekútora je regulovaná jedine zásadou účelnosti a efektivity procesných úkonov, aj vzhľadom na rozsah účelne vynaložených nákladov exekučného konania. Disciplinárny senát tiež konštatoval, že zavinené prieťahy v exekučnom konaní treba posúdiť z hľadiska subjektívneho, kedy súdny exekútor podľa názoru ustálenej judikatúry exekučných súdov vystupuje ako samostatne zárobkovo činná osoba, ktorá je svojím postavením podnikateľa povinná plne rešpektovať základné ekonomické princípy podnikania, a to že náklady nesmú byť vyššie ako výnosy. Tento faktor bytostne limituje exekútora aj v úkonoch, ktoré je potrebné pri vymáhaní pohľadávky vykonať. Z tohto hľadiska si môže „dovoliť“ vykonať len ten rozsah úkonov, ktoré vie aj s predpokladom na materiálno technické zabezpečenie a obsadenie exekútorského úradu zvládnuť časovo, technicky a finančne, aj s poukazom na doručený nápad exekučných konaní a ich predpokladanú vymožitelnosť.

3. V preskúvanom odvolaní navrhovateľ s odkazom na čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ust. § 13 a 46 ods. 1 Exekučného poriadku, nález Ústavného súdu SR ÚS 5/2000, uverejnený pod č. 18/2000, v zmysle ktorého výkon vykonateľného rozhodnutia súdu sa musí považovať za integrálnu časť súdnej ochrany v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, inak záruky, ktoré toto ustanovenie zakladá a ktoré v spojení s ostatnými článkami siedmeho oddielu druhej hlavy Ústavy SR vyjadrujú záujem na ochrane práva na spravodlivý proces, by stratili svoj dôvod na existenciu v Ústave SR, uviedol, že pri výklade základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov je potrebné si osvojiť judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie vecí v primeranej lehote. Poukázal konkrétne na rozsudok ESĽP zo dňa 15.11.2005, vo veci U. proti Slovenskej republike. Tiež poukázal na rozhodnutie Disciplinárneho senátu Disciplinárnej komisie Slovenskej komory exekútorov, ktorý v rámci disciplinárneho konania vedeného pod č. DK 1/2008 uložil disciplinárne opatrenie okrem iného aj pre spôsobenie prieťahov v exekučnom konaní a na uznesenie NS ČR sp.zn. 28 Cdo 3905/2009 zo dňa 08.06.2011, ktorým bola potvrdená existencia prieťahov v exekučnom konaní. Naostatok poukázal na novelu Exekučného poriadku č. 299/2013 Z.z., ktorá s účinnosťou od 01.11.2013 zaviedla do ust. § 220 ods. 1 poslednú vetu v znení: „Disciplinárnym previnením je aj zavinené konanie exekútora, ktoré má za následok prieťahy v exekučnom konaní alebo v disciplinárnom konaní.“ Vychádzajúc z uvedeného potom označil rozhodnutie disciplinárneho senátu za vychádzajúce z nesprávneho právneho posúdenia vecí a napadnuté rozhodnutie navrhol zrušiť a vec vrátiť disciplinárnemu senátu na ďalšie konanie.

4. Rozsudkom zo dňa 07.07.2016 č.k. 5Sp 2/2016-30, tunajší súd zrušil rozhodnutie disciplinárneho senátu č. 9, Disciplinárnej komisie Slovenskej komory exekútorov č. DK 10/2015 zo dňa 12. februára 2016 a vec jej vrátil na nové konanie.

5. Rozsudok napadla odvolaním disciplinárne obvinená súdna exekútorka L.. L. S., ktorá namietla, že konanie na Krajskom súde v Bratislave prebiehalo a vo veci bolo rozhodnuté v jej neprítomnosti, čo považovala za odmietnutie spravodlivosti a odňatie možnosti konať pred súdom. Rozsudok označila za nepreskúmateľný, neodôvodnený, obsahujúci iba prevzaté vyjadrenia účastníkov konania, nie je z neho zrejmé akou úvahou sa súd pri svojom rozhodnutí zaoberal a nie sú v ňom uvedené žiadne argumenty, ktoré viedli súd k vydaniu napadnutého rozhodnutia, ktoré navrhla zrušiť. Súčasne s odvolaním zaslala súdu vyjadrenie zo dňa 30.07.2015, k návrhu na začatie disciplinárneho konania č.k. 10/2015 a jeho doplnenie zo dňa 20.08.2015.

6. Podaním doručeným súdu dňa 09.04.2018 odstránil navrhovateľ vadu podania tak, že pôvodného navrhovateľa: C. S., ministerka spravodlivosti Slovenskej republiky, označil ako Minister spravodlivosti Slovenskej republiky.

7. Po nadobudnutí právoplatnosti opravného uznesenia zo dňa 06.02.2018, č.k. 5Sp 2/2016-82, ktorým tunajší súd po vrátení veci odvolacím súdom, opravil záhlavie a výrok rozsudku č.k. 5Sp 2/2016-30 zo dňa 07.07.2016, vec opätovne predložil NS SR na konanie o odvolaní proti napadnutému rozsudku.

8. Uznesením zo dňa 25.09.2019 č.k. 10Sžo/1/2019-87, Najvyšší súd SR, ako súd odvolací, zrušil rozsudok tunajšieho súdu č.k. 5Sp/2/2016-82 zo dňa 06.02.2019 bez meritórneho preskúmania vecí a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

9. Z pojednávania určeného na termín 12.02.2020 sa disciplinárne obvinená súdna exekútorka L.. L. S. ospravedlnila a súhlasila s prejednaním vecí v jej neprítomnosti. Zúčastnení zástupcovia oboch strán sa pridrižovali dôvodov argumentovaných vo svojich procesných výstupoch.

10. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „súd“) ako vecne a miestne príslušný (§ 244, § 246 ods. 1 a § 246a ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, ďalej len „O.s.p.“) preskúmal vec postupom podľa tretej hlavy piatej časti O.s.p., v rozsahu a medziach dôvodov odvolania, keďže sa nejednalo o vec, v ktorej by k vybaveniu opravného prostriedku došlo spôsobom uvedeným v ust. § 250f, nariadil vo veci pojednávanie a po oboznámení sa s pripojenými listinnými dôkazmi, po vypočutí účastníkov konania v zmysle pokynu NS SR vyjadreného v uznesení č.k. 10Sžo/1/2019-87 zo dňa 25.09.2019, po preskúmaní splnenia procesných podmienok na meritórne prejednanie vecí dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa je nevyhnutné podľa ust. § 250p O.s.p. odmietnuť.

11. Podľa § 491 ods. 1 Správneho súdneho poriadku č. 162/2015 Z.z. (ďalej len „S.s.p.“), ak nie je ďalej ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

12. Podľa § 492 ods. 1 Správneho súdneho poriadku, konania podľa tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, sa dokončia podľa doterajších predpisov.

13. Podľa § 223 ods. 1 zák.č. 233/1995 Zákon o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (ďalej aj „Exekučný poriadok“), v znení účinnom do 31.11.2019, disciplinárne konanie sa začína na návrh. Návrh sa podáva komore. Konanie je začaté dňom, keď bol návrh doručený komore. Ak vec komore postúpil súd alebo odovzdal orgán činný v trestnom konaní, komora predloží vec bezodkladne ministerstvu, ktoré posúdi, či vec spĺňa znaky disciplinárneho previnenia; to neplatí, ak je vec už predmetom začatého disciplinárneho konania. Ak ministerstvo dospeje k záveru, že vec spĺňa znaky disciplinárneho previnenia, oznámi túto skutočnosť komore; v tomto prípade sa konanie považuje za začaté dňom, keď bola vec postúpená alebo odovzdaná komore.

14. Podľa ods. 2 cit. ustanovenia, návrh na začatie disciplinárneho konania je oprávnený podať minister, predseda súdu, prezident komory a predseda kontrolnej komisie (ďalej len "navrhovateľ") do 12 mesiacov odo dňa, keď sa navrhovateľ dozvedel o disciplinárnom previnení, najneskôr do dvoch rokov odo dňa, keď došlo k disciplinárnemu previneniu a ak ide o disciplinárne previnenie, ktorého sa exekútor dopustil zavineným konaním, ktoré má za následok prieťahy v exekučnom konaní, najneskôr do štyroch rokov odo dňa, keď došlo k disciplinárnemu previneniu. Ak podanie návrhu na začatie disciplinárneho konania vyžaduje predchádzajúce preverenie veci, oznámi predseda súdu skutočnosti rozhodujúce pre začatie disciplinárneho konania ministrom.

15. Podľa § 228d ods. 8 zák.č. 233/1995 Zákon o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (ďalej aj „Exekučný poriadok“), v znení účinnom do 31.11.2019, proti rozhodnutiu disciplinárneho senátu, ktorým sa rozhodlo o tom, či sa exekútor dopustil disciplinárneho previnenia, možno podať opravný prostriedok v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia na súd.

16. Podľa § 244 ods. 2 zák.č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej aj „O.s.p.“), v správnom súdnictve preskúmajú sudy zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov štátnej správy, orgánov územnej samosprávy, ako aj orgánov záujmovej samosprávy a ďalších právnických osôb, ako aj fyzických osôb, pokiaľ im zákon zveruje rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb v oblasti verejnej správy (ďalej len "rozhodnutie správneho orgánu").

17. Podľa ods. 3 cit. ustanovenia, rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb, alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté. Postupom správneho orgánu sa rozumie aj jeho nečinnosť.

18. Podľa ods. 4 cit. ustanovenia, sudy v správnom súdnictve rozhodujú o návrhoch na uloženie povinnosti orgánom verejnej správy konať o právach a povinnostiach fyzických osôb a právnických osôb v oblasti verejnej správy a o opatreniach na vynútenie plnenia svojich rozhodnutí postupom uvedeným v § 250b a 250u.

19. Podľa § 246b ods. 2 zák.č. 99/1963 Zb., samosudca koná a rozhoduje
a/ na krajskom súde o opravných prostriedkoch proti rozhodnutiam orgánov verejnej správy podľa tretej hlavy a vo veciach podľa šiestej hlavy tejto časti,
b/ vo veciach, na ktorých prejednanie sú vecne príslušné okresné sudy,
c/ vo veciach, v ktorých to ustanoví zákon.

20. Podľa § 247 ods. 1 zák.č. 99/1963 Zb., podľa ustanovení tejto hlavy sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu.

21. Podľa § 250 ods. 1 zák.č. 99/1963 Zb., účastníkmi konania sú žalobca a žalovaný. Súd aj bez návrhu uznesením priberie do konania účastníka správneho konania, ktorého práva a povinnosti by mohli byť zrušením správneho rozhodnutia dotknuté.

Podľa ods. 2 cit. ustanovenia, žalobcom je fyzická alebo právnická osoba, ktorá o sebe tvrdí, že ako účastník správneho konania bola rozhodnutím a postupom správneho orgánu ukrátená na svojich právach. Podateľ žalobu môže aj fyzická alebo právnická osoba, s ktorou sa v správnom konaní nekonalo ako s účastníkom, hoci sa s ňou ako s účastníkom konať malo.

22. Podľa § 250p zák.č. 99/1963 Zb., ak je návrh podaný oneskorene alebo ho podá ten, kto naň nie je oprávnený, alebo ak sa napáda rozhodnutie, ktoré preskúmaniu nepodlieha, alebo ak navrhovateľ neodstránil vady, ktorých odstránenie súd nariadil a ktoré bránia vecnému vybaveniu návrhu, súd uznesením opravný prostriedok odmietne. Odvolanie proti uzneseniu je prípustné.

23. Podľa § 250l ods. 1 zák.č. 99/1963 Zb., podľa ustanovení tejto hlavy (Tretia hlava Rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti rozhodnutiam správnych orgánov) sa postupuje v prípadoch, v ktorých zákon zveruje súdom rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti neprávoplatným rozhodnutiam správnych orgánov.

24. Podľa ods. 2 tohto ustanovenia, pokiaľ v tejto hlave nie je ustanovené inak, použije sa primerane ustanovenie druhej hlavy s výnimkou § 250a.

25. Podľa § 246c zák.č. 99/1963 Zb., pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona. Opravný prostriedok je prípustný, len ak je to ustanovené v tejto časti. Proti rozhodnutiu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky opravný prostriedok nie je prípustný.

26. Podľa § 103 ods. 1 O.s.p., kedykoľvek za konania prihliada súd na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať vo veci (podmienky konania).

27. Splnenie procesných podmienok a ich nedostatky súd skúma z úradnej povinnosti. Všeobecné procesné podmienky Občiansky súdny poriadok vymedzuje tak, že kedykoľvek v priebehu konania súd prihliada na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať vo veci.

28. Podľa Nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 191/2018 zo dňa 13.11.2018, či bude žalobca v spore úspešný, závisí od toho, či je účastníkom hmotno-právneho vzťahu, z ktorého vyvodzuje žalobou uplatnený nárok. Pre označenie stavu vyplývajúceho z hmotného práva, kedy je jeden účastník subjektom práva a účastník na opačnej procesnej strane subjektom povinnosti, ktoré sú predmetom konania, sa v občianskom procesnom práve užíva pojem vecná legitímácia. Z hľadiska posúdenia vecnej legitímácie nie je rozhodujúce, či a na základe čoho sa určitá fyzická alebo právnická osoba len subjektívne cíti byť účastníkom určitého hmotno-právneho vzťahu, ale vždy iba to, či účastníkom objektívne je alebo nie je. Nedostatok aktívnej vecnej legitímácie znamená, že ten, kto o sebe tvrdí, že je nositeľom hmotno-právneho oprávnenia (žalobca), nie je nositeľom toho hmotno-právneho oprávnenia, o ktoré v konaní ide; o nedostatok pasívnej vecnej legitímácie ide naopak vtedy, ak ten, o kom žalobca tvrdí, že je nositeľom hmotno-právnej povinnosti (žalovaný), nie je nositeľom hmotno-právnej povinnosti, o ktorú v konaní ide (rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 192/2004 citovaný v uznesení ústavného súdu III. ÚS 473/2017).

29. Podľa rozsudku najvyššieho súdu vo veci sp. zn. 2 Cdo 205/2009 z 29.06.2010, aktívnu vecnou legitímáciou sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva subjektu - žalobcovi ním uplatňované právo (nárok), respektíve mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Preskúvanie vecnej legitímácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane žalobcu), alebo pasívnej (existencia tvrdenej povinnosti na strane žalovaného) je imanentnou súčasťou každého súdneho konania. Súd vecnú legitímáciu skúma vždy aj bez návrhu a aj v prípade, že ju žiaden z účastníkov konania nenamieta.

30. Po vrátení veci Najvyšším súdom SR bez jej vecného preskúmania, pre závažné procesné pochybenie krajského súdu konaním a rozhodnutím v merite veci bez účasti disciplinárne obvinenej súdnej exekútorky L. L. S., súd riadiac sa názorom odvolacieho súdu, na vytýčenom pojednávaní (dňa 12.02.2020) konal bez dotknutej exekútorky, pre jej ospravedlnenie a súhlas s prejednaním veci v

jej neprítomnosti. Primárne však skúmal splnenie procesných podmienok konania, ako základného predpokladu pre meritórne rozhodovanie o podanej správnej žalobe a pre naplnenie účelu správneho súdnictva, ktorým je poskytnutie ochrany právam a právom chráneným záujmom fyzických a právnických osôb v oblasti verejnej správy tak, ako to predpokladá čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

31. Správny súd vychádzajúc z obsahu odvolania a argumentácie v ňom obsiahnutej, najskôr posudzoval či navrhovateľ, minister spravodlivosti (pôvodne ministerka spravodlivosti C. S.) je osobou oprávnenou na podanie žaloby v súlade s ust. § 247 v spojení s ust. § 250 ods. 2 O.s.p., ktoré upravuje aktívnu žalobnú legitimáciu, ako procesnú podmienku, robiacu procesný subjekt osobou oprávnenou na podanie odvolania a zahŕňajúcu v sebe kumulatívne dva predpoklady, a to postavenie účastníka v administratívnom konaní, v ktorom bolo vydané napadnuté rozhodnutie alebo opatrenie orgánu verejnej správy a súčasne ukrátenie fyzickej alebo právnickej osoby na subjektívnych právach, spojené s vydaním napadnutého rozhodnutia alebo opatrenia orgánu verejnej správy. Len samotné tvrdenie navrhovateľa o nesprávnosti záverov rozhodnutia správneho orgánu a ich rozpor so zákonom nestačí. Súd preto v každej konkrétnej veci, v intenciách citovaných zákonných ustanovení jednotlivo posudzuje, či navrhovateľ v správnom súdnictve spĺňa zákonom stanovené podmienky procesnej aktívnej legitimácie na podanie odvolania na súd.

32. Je nesporné, že navrhovateľ bol ako minister spravodlivosti, účastníkom administratívneho konania, keďže na základe ust. § 223 ods. 1, 2 zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (ďalej aj „Exekučný poriadok“), bol orgánom oprávneným na podanie návrhu na začatie disciplinárneho konania, ktorý proti disciplinárne obvinenej súdnej exekútorke, L. L. S., doručil do sídla Slovenskej komory exekútorov dňa 29.04.2015. Oprávnením vyplývajúcim z odseku 2 ust. § 223 je teda automaticky osvedčené splnenie prvej podmienky, resp. predpokladu aktívnej vecnej legitimácie navrhovateľa - ministra v disciplinárnom konaní.

33. Splnenie druhého, kumulatívne vyžadovaného predpokladu aktívnej procesnej legitimácie, že rozhodnutím alebo postupom správneho orgánu, došlo k ukráteniu jeho subjektívnych práv, však v danom prípade absentuje. Uvedený predpoklad je nutné chápať v dvoch rovinách, a to v rovine subjektívneho práva a jeho ukrátenia.

34. Subjektívne právo je podľa právnej teórie, možnosť subjektov práva, garantovaná objektívnym právom, konať v právnom vzťahu určitým spôsobom. Objektívne právo tak subjektom práva dáva možnosť realizovať svoje právom uznané záujmy podľa vlastnej vôle a v nevyhnutnom prípade ich právne presadiť. Pod subjektívnym právom je však potrebné rozumieť vlastné práva alebo právom chránené záujmy. Inak povedané, fyzická a právnická osoba sa nemôže všeobecnou správnu žalobou domáhať ochrany subjektívnych práv inej osoby, resp. pod jej subjektívne práva nemožno podriaďiť také účinky rozhodnutia alebo opatrenia orgánu verejnej správy, ktoré neovplyvňujú jej právnu pozíciu, t.j. nezasahujú do jej právnej sféry, ani nespôsobujú zmenu jej právneho postavenia.

35. Skutočnosť, že musí ísť o vlastné subjektívne práva fyzickej alebo právnickej osoby, súčasne vylučuje, aby pod tento druh aktívnej žalobnej legitimácie bolo možné podriaďiť prípad, keď fyzická alebo právnická osoba, ako účastník administratívneho konania v jeho rámci realizuje svoje verejno-mocenské oprávnenia. Pod ukrátením subjektívneho práva je totiž nutné rozumieť taký stav, keď žalovaným rozhodnutím alebo opatrením orgánu verejnej správy, bolo priamo zasiahnuté do práv alebo právom chránených záujmov fyzickej alebo právnickej osoby.

36. Podľa § 228d ods. 8 Exekučného poriadku (v znení do 30.06.2016), proti rozhodnutiu disciplinárneho senátu, ktorým sa rozhodlo o tom, či sa exekútor dopustil disciplinárneho previnenia, možno podať opravný prostriedok v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia na súd.

37. Minister spravodlivosti Slovenskej republiky bol účastníkom disciplinárneho konania, ktorého výsledkom je odvolaním napadnuté rozhodnutie. Iných ako subjektívnych práv, sa môže domáhať len prokurátor alebo subjekt výslovne na to oprávnený zákonom, minister spravodlivosti však takýmto subjektom, oprávneným na podanie odvolania proti rozhodnutiu disciplinárnej komisie o disciplinárnom opatrení v zmysle Exekučného poriadku nie je. V rámci uvedeného konania realizoval svoje verejno-mocenské oprávnenie, vyplývajúce mu z ust. § 223 ods. 2 Exekučného poriadku, t.j. oprávnenie podať návrh na začatie disciplinárneho konania. Rozhodnutie, ako procesný výsledok tohto konania, však nie

je právnym aktom meniacim jeho právnu pozíciu, zasahujúcim do jeho právnej sféry, resp. prinášajúcim zmenu v jeho právnom postavení, vyvolávajúcu ukrátenie jeho práv.

38. Rozhodnutie ako výsledok konania o disciplinárnom obvinení sa subjektívne dotýka len subjektu - osoby o disciplinárnom previnení ktorej sa konalo a svojimi právnymi účinkami rozhodne nezasiahlo do právnej sféry a neukrátilo subjektívne práva navrhovateľa, ktorý tak, aj keď v pozícii ministra, nespĺňa procesnú podmienku osoby oprávnenej na podanie žaloby, inak povedané nedisponuje aktívnou procesnou legitímáciou, vyplývajúcou z ust. § 250 ods. 2 O.s.p.

39. Otázka aktívnej procesnej legitímácie vo vzťahu k správne trestaniu je vyriešená rozsiahlou judikatúrou NS SR, potvrdenou rozhodovacou praxou Ústavného súdu. Ide napr. o rozhodnutie NS SR sp.zn. 3 Sži/1/2011 zo dňa 31.05.2011, ktoré prešlo testom ústavnosti rozhodnutím sp.zn. IV. ÚS 143/2012 zo dňa 15.03.2012, sp.zn. 3 Sži/10/2009 zo dňa 21.04.2010, ktoré prešlo testom ústavnosti rozhodnutím sp.zn. IV. ÚS 242/2011 zo dňa 09.06.2011, sp.zn. 5 Sži/2/2011 zo dňa 24.02.2011, ktoré prešlo testom ústavnosti rozhodnutím sp.zn. II. ÚS 259/2011 zo dňa 04.07.2012, sp.zn. 6 Sži/2/2011 zo dňa 30.03.2011, ktoré prešlo testom ústavnosti rozhodnutím sp.zn. IV. ÚS 228/2011 zo dňa 02.06.2011 a pod.

40. Na ozrejmienie vecí súd ešte upriamuje pozornosť na rozhodnutia Ústavného súdu sp.zn. III. ÚS 502/2015 a IV. ÚS 596/2012, podľa ktorých správne súdnictvo je primárne prostriedkom ochrany subjektívnych práv adresáta výkonu verejnej správy v jej najrôznejších podobách. Len sekundárne je kritériom poskytovania tejto ochrany zákonnosť verejno-mocenských aktivít verejnej správy. Inými slovami, správne súdnictvo v systéme právneho štátu nemá slúžiť naprávaniu nezákonnosti vo verejnej správe bez akéhokoľvek zreteľa na dopad eventuálne zistenej nezákonnosti na subjektívno-právnu pozíciu dotknutého. Účelom správneho súdnictva nie je náprava nezákonnosti vo verejnej správe, ale účinná ochrana subjektívnych práv fyzickej osoby alebo právnickej osoby, voči ktorej je verejná správa v jednotlivom prípade vykonávaná.

41. Na záver súd dáva do pozornosti znenie ust. § 228d ods. 8 Exekučného poriadku, v znení novely č. 233/2019 Z.z. účinnej od 01.12.2019, podľa ktorej proti rozhodnutiu disciplinárneho senátu nie je možné podať opravný prostriedok. Proti rozhodnutiu disciplinárneho senátu, ktorým sa disciplinárne konanie končí, okrem rozhodnutia o zastavení disciplinárneho konania podľa § 228a písm. b/, e/ a f/, môže v lehote podľa Správneho súdneho poriadku podať správnu žalobu účastník disciplinárneho konania. Správnu žalobu podľa predchádzajúcej vety môže vo verejnom záujme podať minister aj vtedy, ak nie je navrhovateľom. Na konanie o správnej žalobe je kauzálny príslušný Krajský súd v Banskej Bystrici; jeho obvodom je celé územie Slovenskej republiky.

42. Z uvedených dôvodov preto súd odvolanie navrhovateľa podľa ust. § 250p O.s.p., ako podané zjavne neoprávnenou osobou odmietol.

43. O trovách konaní súd rozhodol tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania, nakoľko návrh - odvolanie bolo odmietnuté.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Najvyšší súd Slovenskej republiky prostredníctvom Krajského súdu v Bratislave, písomne, vo troch vyhotoveniach.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (z odvolania musí byť zjavné, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, a musí byť podpísané a datované; odvolanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a s prílohami tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis, ak je to potrebné; ak účastník nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie na jeho trovy) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha (§ 205 ods. 1 O.s.p).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1, b/ konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c/ súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, d/ súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, e/ doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (205a), f/ rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 O.s.p).